

Sygn. akt VIII C 1/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: stażysta Patrycja Krupczyńska

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko J. L.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1/16

UZASADNIENIE

W dniu 1 września 2015 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu J. L. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 449,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że na podstawie umowy cesji z dnia 28 maja 2015 roku przejął od (...) S.A. V. (...) prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy ubezpieczenia zawartej dnia 27 kwietnia 2013 roku. Pozwany nie uregulował zadłużenia wynikającego z polisy (...) nr (...) -A-K1 w wysokości 355 zł, której przedmiotem była odpowiedzialność cywilna kierującego samochodem marki M. (...) o nr rej. (...). Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: nieopłacona rata składki ubezpieczeniowej w kwocie 355 zł oraz odsetki ustawowe naliczone od dnia 12 maja 2013 roku (dzień przypadający po terminie płatności składki) do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w wysokości 94,21 zł.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)

W dniu 2 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten zaskarżył sprzeciwem pozwany. W uzasadnieniu J. L. wskazał, że w dniu 13 lutego 2013 roku jego córka M. L., będąca współwłaścicielką przedmiotowego pojazdu, przesłała ubezpieczycielowi za pośrednictwem faxu

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia, której koniec obowiązywania przypadał na dzień 16 lutego 2013 roku.

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 5, sprzeciw k. 6v., postanowienie k. 9v.)

W odpowiedzi na sprzeciw oraz w piśmie procesowym opatrzonym datą 10 marca 2016 roku powód podtrzymał żądanie pozwu. Wskazał, że wydruk kontrolny potwierdzający fakt wysłania faxu z aparatu nadawcy i odebrania przez aparat adresata nie jest pewnym dowodem na to, że odbiorca mógł się zapoznać z treścią faxu, ponadto nie można wykluczyć, że doszło do zniekształcenia tekstu w ten sposób, że nie dawał się on odczytać. Niezależnie od powyższego strona powodowa podniosła, iż wypowiedzenia umowy dokonała córka pozwanego, nie zaś sam pozwany, który jako ubezpieczający był jedyną uprawnioną osobą do dokonania w/w czynności. W konsekwencji nie można uznać, że doszło do wypowiedzenia umowy przez pozwanego, co skutkowało dalszym obowiązywaniem umowy ubezpieczenia.

(odpowiedź na sprzeciw k. 43-44, pismo procesowe powoda k. 49-51)

Na rozprawie w dniu 30 marca 2016 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się. Ustanowiony przez pozwanego niezawodowy pełnomocnik wniósł o oddalenie powództwa w całości. Wskazał, że wypowiedzenie złożone przez M. L. było składane zarówno w jej imieniu, jak i w imieniu pozwanego, przy czym pozwany upoważnił córkę do złożenia przedmiotowego oświadczenia w jego imieniu. Dodał, że po wysłaniu faxu jego nadawca nie otrzymał wiadomości, aby ten był nieczytelny, bądź też nie doszedł do adresata.

Na rozprawie w dniu 1 czerwca 2016 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się. Pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(protokół rozprawy k. 61-62, k. 70-71)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. Z. i M. Z. byli właścicielami pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), który to pojazd był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. V. (...). Umowa ubezpieczenia została zawarta na okres od dnia 16 lutego 2012 roku do dnia 16 lutego 2013 roku i potwierdzona wystawieniem polisy nr (...). Na dokumencie polisy jako ubezpieczający pojazd został wskazany M. Z..

W okresie obowiązywania w/w polisy Z. Z. i M. Z. sprzedali przedmiotowy pojazd K. N., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...). Następnie, w dniu 22 września 2012 roku, Z. N. sprzedał samochód marki M. (...) pozwanemu J. L. oraz jego córce M. L.. Wraz z samochodem nabywcy otrzymali dokumenty ubezpieczenia pojazdu. Z chwilą zakupu auta na pozwanego i M. L. przeszły wszelkie prawa i obowiązki wynikające z polisy OC, o której mowa wyżej (art. 31 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Dz.U.2003.124.1152 ze zm.)

(dowód z przesłuchania pozwanego k. 70-71, faktura VAT k. 56, umowa sprzedaży k. 64, okoliczności bezsporne)

W dniu 29 października 2012 roku (...) S.A. V. (...) wystawił na pozwanego dokument zatytułowany „Aneks do polisy (...) - (...) potwierdzający zawarcie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu”, w treści którego ubezpieczyciel wskazał, że w związku z przeniesieniem na pozwanego prawa własności pojazdu o nr rej. (...), na pozwanego przeszły wszelkie prawa i obowiązki wynikające z zawartej umowy ubezpieczenia OC. Jednocześnie w treści pisma ubezpieczyciel wskazał, że umowa obowiązuje do dnia 16 lutego 2013 roku. Do akt sprawy nie załączono zarówno dowodu potwierdzenia nadania w/w pisma, jak również dowodu potwierdzenia jego odbioru przez pozwanego.

(pismo k. 60, okoliczności bezsporne)

W dniu 13 lutego 2013 roku współwłaścicielka przedmiotowego pojazdu M. L., działając w imieniu swoim oraz pozwanego, który udzielił jej ustnie stosownego umocowania, sporządziła pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia o nr (...). Oświadczenie to M. L. przesyłała następnie za pośrednictwem faxu ubezpieczycielowi, na wskazany przez niego numer. M. L. uzyskała wcześniej informację o możliwości złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy za pośrednictwem faksu ze strony internetowej (...) S.A. Jak wynika z wydruku kontrolnego, przesłanie dokumentu zakończyło się powodzeniem, a w trakcie przesyłania nie wystąpiły żadne błędy.

W dniu 11 lutego 2013 roku M. L. i J. zawarli umowę ubezpieczenia OC dotyczącą samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) na okres 17 lutego 2013 – 16 lutego 2014 roku z (...) Spółką Akcyjną.

(dowód z przesłuchania pozwanego k. 70-71, wypowiedzenie k. 57, dokument kontrolny k. 58, potwierdzenie zawarci umowy z (...) k. 73-75)

W załączonym do akt sprawy wydruku z dnia 21 stycznia 2016 roku zatytułowanym „Dane polisy (...)” wskazano, że polisa ta, dotycząca przedmiotu ubezpieczenia oznaczonego jako (...), została wznowiona, przy czym jako datę zawarcia umowy został wskazany dzień 27 kwietnia 2013 roku. Polisa obejmowała okres ubezpieczeniowy od dnia 17 lutego 2013 roku do dnia 16 lutego 2014 roku. Termin płatności składki za ubezpieczenie w kwocie 355 zł został oznaczony na dzień 11 maja 2013 roku.

(wydruk k. 11, okoliczności bezsporne)

W dniu 28 maja 2015 roku (...) S.A. V. (...) zawarł z (...) Sp. z o.o. we W. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika J. L..

W częściowym wykazie wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 28 maja 2015 roku wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi 355 zł.

W dniu 1 września 2015 roku powód wystawił na pozwanego wezwanie do zapłaty, w którym wysokość zadłużenia J. L., oznaczonego jako wynikającego z polisy (...) wznowionej w dniu 27 kwietnia 2013 roku, została oznaczona na kwotę 459,92 zł.

(umowa przelewu wierzytelności z dn. 28.05.2015 r. k. 17-25, potwierdzenie wykonania operacji k. 26, częściowy wykaz wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dn. 28.05.2015 r. – plik o rozszerzeniu „.xls” na płycie CD k. 46, wezwanie do zapłaty k. 14, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości ani rzetelności sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Podstawę ustaleń faktycznych stanowił ponadto dowód z przesłuchania pozwanego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlega oddaleniu.

W sprawie znajdują zastosowanie przepisy Księgi pierwszej – części ogólnej Kodeksu cywilnego, przepisy Księgi trzeciej dotyczące umowy ubezpieczenia oraz przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zwanej dalej ustawą, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 roku o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2011, Nr 205, poz. 1210, data wejścia w życie – 11 lutego 2012 roku), pierwotna umowa ubezpieczenia została bowiem zawarta w dniu 16 lutego 2012 roku, a więc już po wejściu w życie nowych przepisów.

Zgodnie z treścią przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Ubezpieczyciel zobowiązany jest potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia (art. 809 § 1 k.c.).

Stosownie do treści art. 23 ust. 1 i art. 26 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawiera się (co do zasady) na okres 12 miesięcy.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy, jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy.

Jednocześnie w myśl art. 31 ust. 1 ustawy, w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia. **Przepisów art. 28 nie stosuje się.**

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że na pozwanego J. L. i M. L., jako na nabywców pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), przeszły prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z polisy nr (...). Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości okoliczność, że prawa i obowiązki znajdujące swoje źródło w przedmiotowej polisie, przeszły także na córkę pozwanego – M. L., była ona bowiem współwłaścicielką samochodu marki M. (...) - posiadaczką pojazdu, na którą przeszło lub zostało przeniesione prawo własności.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w wysokości 449,21 z odsetkami od daty wskazanej w pozwie w związku z zawartą umową ubezpieczenia. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Przenosząc powyższe na grunt omawianej sprawy w pierwszej kolejności wskazać należy, że w myśl cytowanych przepisów ustawy, tj. art. 31 ust. 1, polisa (...) nie mogła ulec wznowieniu z końcem okresu jej obowiązywania i to niezależnie od tego, czy umowa ubezpieczenia OC została wypowiedziana przez nabywców pojazdu marki M. (...), czy też nie. W dacie nabycia pojazdu przez pozwanego i jego córkę obowiązywał już bowiem znowelizowany art. 31 ust. 1, którego treść została przytoczona wyżej. W konsekwencji uznać należy, że z dniem 16 lutego 2013 roku (końcowa

data obowiązywania ochrony ubezpieczeniowej) umowa ubezpieczenia ulegała rozwiązaniu z mocy samego prawa i nie miały do niej zastosowania przepisy art. 28 ust. 1 ustawy, na co wprost wskazuje przepis art. 31 ust. 1. Już zatem wyłącznie z tej przyczyny żądanie powoda, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie Sąd uznał nadto, że umowa ubezpieczenia została rozwiązana wcześniej, tj. w dniu 13 lutego 2013 roku, kiedy to M. L. przesłała ubezpieczycielowi za pośrednictwem faxu oświadczenie o wypowiedzeniu polisy nr (...). W myśl bowiem przywołanego wyżej przepisu

art. 31 ust. 1 ustawy, w przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia. W ocenie Sądu bez znaczenia jest przy tym sposób przekazania informacji, o której mowa wyżej, ubezpieczycielowi, bowiem na skutek ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 roku o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (data wejścia w życie – 6 lutego 2012 roku), uchylono przepis art. 18 ust. 1 ustawy, który wymagał doręczania oświadczeń za potwierdzeniem odbioru lub przesyłania ich listem poleconym. Nietrafne są przy tym argumenty strony powodowej, że dokument kontrolny nie może dowodzić skuteczności dojścia faxu do adresata, nie dowodzi bowiem, że adresat zapoznał się z przesłanym mu pismem. Powód nie wykazał w żaden sposób, że ubezpieczyciel nie otrzymał przedmiotowego oświadczenia, a wszelkie twierdzenia powoda w tym zakresie należy postrzegać wyłącznie jako gołosłowne. W ocenie Sądu za bezsporne należy przy tym uznać, że skoro ubezpieczyciel udostępniał swoim klientom możliwość korzystania z faxu wprost wskazując na swojej oficjalnej stronie internetowej, że za jego pośrednictwem można składać stosowne oświadczenia, to na nim też ciążył obowiązek zapewnienia sprawnego działania tego urządzenia. Powód zdaje się przy tym nie zauważać,

że z przedłożonego przez pozwanego dokumentu kontrolnego jednoznacznie wynika, że oświadczenie o wypowiedzeniu zostało skutecznie przesłane do adresata, o czym przesądza zwrot (...) w pozycji (...). W takim stanie rzeczy to na ubezpieczycielu ciążyła powinność zapoznania się z przesłanym mu dokumentem, a jej ewentualne uchybienie nie może obciążać składającego oświadczenie. Przypomnienia wymaga przy tym, że w myśl art. 61 k.c., oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać

się z jego treścią; oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią. Niewątpliwie w przypadku skutecznego wysłania dokumentu za pośrednictwem faxu, jego odbiorca ma możliwość zapoznania się z treścią tegoż dokumentu. Nie ma także racji powód wskazując, że pozwana nie była legitymowana do wypowiedzenia umowy, nie była ona bowiem ubezpieczającym pojazd. Powodowi najwyraźniej umknęła okoliczność, że ubezpieczającym nie był również sam pozwany, pojazd ubezpieczył bowiem M. Z., a więc pierwotny jego właściciel. O czym była już mowa, skoro na nabywcę pojazdu przechodzą w chwili sprzedaży wszelkie prawa i obowiązki wynikające z umowy ubezpieczenia OC, nie może budzić wątpliwości, że przeszły

one tak na pozwanego, jak i na M. L., która jest współwłaścicielką samochodu marki M.. Bez znaczenia jest przy tym fakt wystawienia przez ubezpieczyciela pisma z dnia 29 października 2012 roku zatytułowanego „Aneks...”, wyłącznie na pozwanego. Pomijając okoliczność, że w sprawie w ogóle nie zostało wykazane, że pismo to doszło do adresata, zauważenia wymaga, że pismo to w żaden sposób nie czyniło z pozwanego osoby ubezpieczającej pojazd, nie powodowało również przejścia na pozwanego praw i obowiązków z polisy (...), te bowiem przeszły na nabywców pojazdu marki M. z mocy art. 31 ust. 1 ustawy. W konsekwencji Sąd uznał, że M. L. była legitymowana do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia. W ocenie Sądu córka pozwanego była także uprawniona do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w imieniu pozwanego, jak zeznał bowiem J. L. na rozprawie w dniu 1 czerwca 2016 roku, udzielił on córce ustnego pełnomocnictwa do złożenia przedmiotowego oświadczenia również w jego imieniu. W tym miejscu zaznaczyć należy, że jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 18 czerwca 2015 roku (I ACa 5/15, LEX nr 1789951), zgodnie z generalną zasadą wyrażoną w art. 60 k.c., pełnomocnictwo do dokonywania czynności związanych z ubezpieczeniem pojazdu mechanicznego, w tym wypowiedzenia umowy ubezpieczenia, może zostać dokonane w dowolnej formie (argumentum a contrario z art. 99 § 1 k.c.). W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, że umowa ubezpieczenia OC, potwierdzona wystawioną polisą (...), uległa rozwiązaniu z dniem 13 lutego 2013 roku. W tym miejscu powtórzenia wymaga, że nawet gdyby hipotetycznie

założyć, że oświadczenie M. L. nie skutkowało rozwiązaniem umowy, ta i tak uległaby rozwiązaniu z mocy samego prawa z dniem 16 lutego 2013 roku, a więc z dniem zakończenia okresu obowiązywania polisy.

W kontekście dotychczasowych rozważań jedynie na marginesie podnieść należy, iż powód nie przedłożył żadnych dokumentów, które uzasadniałyby żądanie pozwu. W szczególności do akt sprawy nie została załączona umowa ubezpieczenia OC łącząca pierwotnego właściciela samochodu marki M. z (...) S.A. V. (...), jak też umowa, zawarta – stosownie do twierdzeń powoda – w trybie art. 28 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Powód poprzestał wyłącznie na złożeniu wydruku z dnia 21 stycznia 2016 roku zatytułowanego „Dane polisy (...)”, który to wydruk jednak nie może być nawet potraktowany jako dowód z dokumentu prywatnego wobec tego, że nie jest opatrzony żadnym podpisem, ani pieczętą, nie ma zatem żadnej wartości dowodowej, wobec kwestionowania przez pozwanego roszczenia dochodzonego pozwem. Z całą stanowczością podkreślić należy, że złożony przez powoda wydruk niczego nie wyjaśnia i nie udowadnia.

Ma on charakter wyłącznie wydruku komputerowego, który przy tym ma stanowić główny i w zasadzie wyłączny dowód na poparcie zasadności twierdzeń powoda dotyczących zasadności oraz wysokości roszczenia. Jego treść jest przy tym bardzo ogólnikowa, nie wynika z niego bowiem w oparciu o jakie przesłanki

(m.in. przy zastosowaniu jakich zniżek i zwwyżek) została wyliczona składka za ubezpieczenie. W tym miejscu podkreślenia wymaga, co jest wiedzą powszechną, że na wysokość składki za ubezpieczenie ma wpływ szereg czynników, nie tylko w postaci przyznanych ubezpieczonemu zniżek/zwyżek, ale także dotyczących sposobu użytkowania pojazdu, zastosowanych w nim zabezpieczeń, miejsca jego parkowania itp.

Zasadności żądania pozwu nie dowodzi również wezwanie do zapłaty z dnia 1 września 2015 roku. Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że autor dokumentu złożył oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Materialna moc dowodowa tego dokumentu, bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, tj. umową ubezpieczenia, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Uwadze Sądu nie uszła również okoliczność, że jako podstawę dochodzonego roszczenia powód w pozwie wprost wskazał umowę ubezpieczenia OC z dnia 27 kwietnia 2013 roku, taka data zawarcia umowy widnieje również na przywoływanym wyżej wydruku komputerowym. Jednocześnie z przedłożonych przez powoda dokumentów jednoznacznie wynika, że na mocy powyższej umowy ochrona ubezpieczeniowa miała być świadczona w okresie od dnia 17 lutego 2013 roku do dnia 16 lutego 2014 roku. Już przy tym w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania zdaniem Sądu mocno wątpliwym byłoby, aby ubezpieczyciel udzielał pozwanemu jakiegokolwiek realnej ochrony ubezpieczeniowej za okres sprzed dnia 27 kwietnia 2013 roku, zwłaszcza jeśli uwzględnić okoliczność, że umowa ubezpieczenia nie może obejmować swoją mocą okresu sprzed daty jej zawarcia (art. 10 ust. 1 a ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych... stanowi, że umowa ubezpieczenia obowiązkowego nie może obejmować ubezpieczeniem okresu poprzedzającego zawarcie tej umowy). Dodatkowo należy tu przywołać treść przepisu art. 809 § 2 k.c., w myśl którego, z zastrzeżeniem wyjątku przewidzianego w art. 811, w razie wątpliwości umowę uważa się za zawartą z chwilą doręczenia ubezpieczającemu dokumentu ubezpieczenia, w sprawie zaś nie zostało również wykazane, by takiego doręczenia dokonał ubezpieczyciel (powód nie przedłożył dowodu potwierdzenia nadania dokumentów z k. 78-79), a pozwany wprost kwestionował, aby otrzymał jakiegokolwiek dokumenty związane z zawarciem kolejnej umowy ubezpieczenia. Truizmem jest przy tym stwierdzenie, że co do zasady żądanie zapłaty składki następuje w początkowym okresie ubezpieczenia, zazwyczaj w dniu podpisania umowy, bądź w ciągu kilku - kilkunastu dni później.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.